
Miia Jaakkola
Kuningatar
Eliittisotilaat 3

ELIITTISOTILAAT 3

Kuningatar

Miia Jaakkola

Eliittisotilaat Osa 3.

Kuningatar

© 2020 Jaakkola Miia
Kannen kuvan suunnittelu ja toteutus: Mirja Aronen
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-80-2054-7

LUKU 1.

– *Olemmeko jo lähellä?* kylmä, persoonaton ääni kysyi.

– Kuten olen monta kertaa sanonut: en tiedä, vastasin. – kaikki riippuu tuosta miehestä, jota seuraamme.

Metsässä alkoi olla jo pimeää, eikä mustaan viittaan pukeutunutta miestä ollut enää helppo erottaa tummista puista.

– *Päivä, kaksi, viikko?* ääni jatkoi vaativaan sävyynsä.

En vastannut mitään, sillä mustaviittainen pysähtyi äkisti edessäni. Hän kääntyi katsomaan taakseen ja kuunteli. Kehon asento oli jännittynyt, käsi miekan kahvalla. Hän ei voinut nähdä eikä kuulla minua, sillä kätkevä kilpeni piti minut piilossa ei -toivotuilta katseilta. Mutta selkeästi mies osasi käyttää muitakin vaistojaan.

– Hienoa, nyt hän vaistosi minut, ärähdin. – jos vain voisitte olla hetken hiljaa niin että voisin keskittyä…

– *Syytä toki meitä omista virheistäsi,* ääni sanoi pilkallisesti. *– Kaiketi ymmärrät, minkä kanssa olet tekemisissä? Voimme ottaa sinut valittusi sijasta, jos tämä kestää liian kauan.*

– En ole vahvistanut sopimustamme vielä, joten sellaista valtaa teillä ei ole, huomautin rauhallisemmin, kuin oikeasti olin. – Pysykää kärsivällisinä vielä hetki, löydän hänet varmasti ihan pian.

– *Hyvä, sillä alamme olla nälkäisiä ja kärsivällisyytemme alkaa olla lopussa.*

– Kuten sanoin, saatte mitä on sovittu. Olemme jäljillä.

Ei mene enää kauan.

Samalla peräännyin kilpeni alla taaksepäin. Minulla ei ollut varaa kadottaa mustaviittaista miestä näkyvistä, joten seisahduin mielestäni riittävän matkan päähän.

Mies kuunteli, odotti, kunnes aloin hermostua. Lopulta mies ilmeisesti päätti kaiken olevan kunnossa. Hän veti hupun päähänsä ja tarttui kiinni jykevän kuusen alimmasta oksasta, kiiveten ylös puuhun yllättävän ketterästi niin suureksi mieheksi. Mies nukkui puussa joka yö, sen täytyi olla epämukavaa. Mutta koska hän ei voinut käyttää kilpeä, se taisi olla hänen paras mahdollisuutensa suojautua.

Kuu piiloutui synkkien pilvien taakse. Haistoin ilmassa pian tulevan sateen. Metsä oli jälleen täysin hiljainen. Vain pöllön huhuilu kuului jostakin kaukaa. Nojauduin kuusen runkoon. Edessä olisi taas yksi pitkä katumuksen täyteinen yö, jonka viettäisin suunnitellen kostoani.

Tunsin leukalihasteni kiristyvän ärtymyksestä. Siitä pikku velhottaresta oli hyvää vauhtia tulossa minulle pakkomielle. Mitä kauemmin jouduin jäljittämään velhotarta, mitä useamman yön vietin matkatessani pohjoista kohti hänen perässään, mitä useampana yönä ajatukseni pyörivät hänen ympärillään, sitä synkemmäksi menivät suunnitelmani. Se oli hänen oma syynsä, kaikki mitä seuraavaksi tapahtuisi. Yritin sopimusta hyvällä. Nyt olisi pahan vuoro.

Katselin arvioivasti kahletta, jonka rautaiseen pintaan oli kaiverrettu sukumme tunnus. Sellainen kahle koristi linnassa ja sen mailla monen orjan kaulaa. Pian se koristaisi myös hänen kaulaansa. Mutta hän ei pääsisi niin vähällä. Ei. Ei ollenkaan niin vähällä.

LUKU 2.

Caressa

Berwiatin kartta oli levitetty maahan. Se oli vanha, arvokas ja käsinpiirretty kartta, velhoneuvoston omista kokoelmista ja loitsittu kestäväksi. Aamu oli niin tuulinen, että olimme asettaneet suuret kivet jokaiselle kartan kulmalle, jotta se pysyi paikallaan. Taivaalla roikkuvat tummat pilvet antoivat odottaa jälleen yhtä sadepäivää.

Luminosa asetti pienen kiven Malit -joen kohdalle kartan päälle ja nousi sitten seisomaan. Hän oli ollut velhoneuvoston kokelaana kuningas Azrielin linnassa. Todellisuudessa hän oli samaan aikaan ajanut kapinallisten asiaa ja oli suureksi osaksi hänen ansiotaan, että olimme nyt tässä. Hän ja hänen velho ystävänsä olivat onnistuneet heikentämään linnan taikasuojauksia niin, että olimme päässeet pakenemaan velho kuninkaalta.

– Malitin ylitys odottamattomasta paikasta on yksi hyvä mahdollisuus takaa-ajajien eksytykselle, Luminosa totesi, katsoen minuun.

– Entä jos vain kävelemme ylityspaikalle? Toki sinne on matkaa, mutta tämän porukan ja kaikkien varusteiden yli vieminen siitä kohtaa mistä ehdotatte, kuulostaa aikaa vievältä ja vaaralliselta tieltä, sanoin.

Velho Varden pudisti päätään. Hän seisoi Luminosan vierellä kietoutuneena tummansiniseen, hupulliseen velhoneuvoston viittaansa. Varden sai pienen, heiveröisen Luminosan näyttämään lähes lapselta rinnallaan, sillä Varden oli lähes kaksi metriä pitkä, kun taas Luminosa oli hädin tuskin puolitoistametrinen. Samalla Varden oli kuitenkin niin hoikka, että joskus mietin, söikö hän ikinä mitään. Hän oli velhoneuvoston nuorimpia velhoja ja silti äärimmäisen pätevä suojausloitsuissa. Olin jo huomannut hänen taitonsa strategikkona, vaikka olin tutustunut Vardeniin vasta joitakin päiviä sitten, kun lähdimme tälle uhkarohkealle matkalle.

– En lähtisi yrittämään ylityspaikan kautta, hän sanoi.

– Vaikka Malitin ylitys kuulostaa vaaralliselta ja se tulee viemään aikaa, vielä vaarallisempaa olisi mennä yli avoimesti ylityspaikan kautta. Jos minä olisin Azriel, en lähettäisi joukkojani harhailemaan pitkin metsiä siinä toivossa, että he sattuisivat törmäämään kilpeemme. Hän miettii mihin voisimme todennäköisimmin olla matkalla ja sijoittaa joukkojaan oleellisiin paikkoihin odottamaan. Muista ottaa huomioon, että he voivat matkata teitä pitkin hevosilla, toisin kuin me. He eivät siis välttämättä ole takanamme, vaan he voivat olla jo kaikkialla ympärillämme. Jopa edessämme.

– Kuulostaa järkevältä, myönsin.

Varden nyökkäsi.

– Ja voin melkein vannoa sen varmaksi. Hän asettaa miehiään vartioon Malitin ylityspaikoille, kyliin ja kaupunkeihin, todennäköisesti myös Etelän ja Lännen satamiin. Vähintään hänellä on näissä paikoissa tiedustelijat. Hän tietää, että sinun on saatava jostakin ruokaa ja varusteita joukoillesi, joten kylät ja kaupungit ovat todennäköisiä

paikkoja, joista löytää vihjeitä kulkusuunnastamme. Meille olisi suunnatonta etua siitä, jos onnistuisimme johdattamaan heidät väärille jäljille. Ja siinä Filippolla ja Thennasilla olisi iso rooli.

– Mitä jos he jäävät kiinni? kysyin terävästi. – mitä sitten? Heitä kuulustellaan, todennäköisesti nailonilla ja he joutuvat paljastamaan totuuden mistä todella menimme yli. Ja lopulta heidät tapetaan, sillä Azriel tuskin osoittaa armoa velhoille, jotka ovat lähteneet minun matkaani. Uhraisinko heidät noin vain, kun kerran tunnutte ajattelevan, että on melko todennäköistä, että heitä odotettaisiin ylityspaikalla?

– Velhot Filippo ja Thennas, haluatteko puhua omasta puolestanne? Varden kysyi.

Vanhat velhot käänsivät harmaat silmänsä minua kohti. Päivien myötä heidän aiemmin valppaat silmänsä olivat alkaneet muuttua yhä sameammaksi ja väsyneemmäksi. Ikä alkoi painaa heitä. Tunsin syyllisyyttä katsoessani heitä. He olivat luopuneet elämän eliksiiristä ja hyvin todennäköisesti ikuisesta elämästään lähtiessään matkaani. Päivä päivältä, elämän eliksiirin vaikutuksen poistuessa heidän kehostaan he alkoivat tuntea vanhuuden luissaan.

– Se on ainoa järkevä ratkaisu, Thennas sanoi. – Emme ole Filippon kanssa enää nuoria ja ketteriä ja Malitin ylitys saattaisi käydä liikaa voimiemme päälle. Vesi on syvää ja jäätävän kylmää ja virtaus on kova, sellainen voimainponnistus vaatii nuoren ja vahvan kehon. Ei kuitenkaan ole mitään järkeä siinä, että kaikki kiertävät ja ottavat sellaisen riskin.

– Thennas puhuu asiaa, Filippo puuttui puheeseen. – Ja kuten Luminosa tässä sanoi, tarvitaan joku ohjaamaan mahdolliset takaa-ajajat väärään suuntaan. Jos jäämme

kiinni, meitä kuulustellaan, se on selvä asia, mutta tietenkään emme kerro mitään. Paitsi siinä tapauksessa, että siellä todella olisi velho, joka kykenisi käyttämään meihin naironia. Mutta otetaan nyt huomioon, että Azrielilla ei ole varaa sijoittaa velhoja joka nurkalle vain odottelemaan, josko saapuisitte juuri sinne. Ja vaikka meitä kuulusteltaisiin naironilla, olette silti päivämatkan edellä, eivätkä he edelleenkään tiedä, minne olette matkalla, koska mekään emme sitä tiedä. Jos taas käy hyvin, emmekä jää kiinni, voimme toteuttaa harhautussuunnitelman niin, että eksytämme heidät pahasti jäljiltä.

– Entä kilpi? Jos te jäätte pois matkasta, meillä on vain kahdeksan velhoa pitämässä kilpeä neljänsadan ihmisen yllä. Oletteko ajatelleet sitä?

– Yhdeksän, jos sinä saat oman kätkevän kilpesi toimimaan, Varden huomautti.

– Jos, sanoin painavasti. – en ole edistynyt siinä kovin hyvin viime päivienkään aikana, joten en laskisi paljonkaan sen varaan.

– Se johtuu siitä, että sinulla on kaksi kilpeä, Luminosa sanoi. – silloin niiden hallitseminen on tuplasti hankalampaa. Mutta kyllä se vielä onnistuu. Sen on pakko. Opit hallitsemaan suojakilpiäsi, joten opit varmasti myös kätkevän kilven käytön. Sen jälkeen sinulla on puolellasi valtava etu. Normaalisti velho voi käyttää vain toista kilpeä. Jos kätkevä kilpi on käytössä, suojakilpeä ei voi käyttää ja toisinpäin. Mutta sinulla on kaksi kilpeä. Voit pysyä näkymättömissä ja pitää silti suojaavan kilpesi. Kuten sanoin, valtava etu, jota sinun on hyvä oppia hyödyntämään.

Nyökkäsin, mietteliäänä.

– Tiedän että haluat pitää porukan yhdessä, etkä mielel-

lään laita Thennasia ja Filippoa sellaiseen vaaraan, mutta tässä kohtaa on paras mahdollisuus vihollisen eksytykselle ja jos se onnistuu… no, sinä tiedät. Voit suojella näitä ihmisiä parhaiten varmistamalla, että he eivät koskaan joudu vastakkain Azrielin peräämme lähettämän armeijan kanssa.

Olin hetken hiljaa miettien kaikkia minulle esitettyjä näkökulmia. Suljin silmäni hetkeksi.

– Näytätte kaikki olevan vahvasti sitä mieltä, että Thennasin ja Filippon lähettäminen ylityspaikalle olisi paras ratkaisu. Ja näen itsekin miksi. Jos te todella haluatte tehdä tämän, sanoin kääntyen vanhoja velhoja kohti – silloin en voi muuta kuin kiittää teitä, ja toivottaa onnea matkaan.

– Hyväksyt siis suunnitelman? Varden varmisti.

– Kyllä, sanoin.

Ensimmäiset pienet sadepisarat alkoivat tipahdella taivaalta, ja Luminosa kääri kartan kiireesti kasaan, ettei se kastuisi. Kova tuulenpuuska pyyhkäisi ylitsemme. Kietouduin tiukemmin viittaani.

– Siinä tapauksessa lähdemme matkaan huomisaamuna.

– Kiitos luottamuksesta, kuningatar, Thennas ja Filippo kumarsivat molemmat aavistuksen.

Minulla oli pala kurkussa. Pelkäsin, etten näkisi näitä kahta urheaa velhoa enää milloinkaan elossa.

– Kiitos itsellenne, vastasin. – mutta olen sanonut tämän ennenkin ja sanon sen uudelleen: en ole kuningattarenne.

– Tiedämme toki, että et ole sitä virallisesti vielä, Thennas sanoi kunnioittavasti, – mutta kunhan olet raivannut velho Azrielin pois valtaistuimelta, joka ei hänelle kuulu, silloin olet sitä. Ja olet sitä meille kaikille jo nyt. Kuningatar.

– En ole, sanoin jyrkästi. – en ole kuningattarenne, en

nyt, enkä tulevaisuudessa, sanoin siitäkin huolimatta, että tunsin Vardenin painavan, tyytymättömän katseen itsessäni. Toimin jälleen hänen neuvojansa vastaan. – Lupasin raivata Azrielin pois tieltä. Lupasin johtaa teitä sinne saakka, mutta hallitsijanne sen jälkeen saatte valita sisaruksistani. Minä en ole oikea ihminen siihen rooliin, sillä politiikka ja diplomatia eivät yksinkertaisesti ole minun palani kakkua. Johdan teitä ja tätä taistelua, kuten lupasin, kunnes kruunu on palautettu sinne, minne se kuuluu: Berwiatin suvulle. Sen minä lupasin. Se oli ainoa, mitä lupasin, sanoin painavasti.

Thennas ja Filippo kumarsivat kevyesti.

– Kaikella kunnioituksella, kun johdat meidät voittoon Azrielista, kansa tulee nostamaan sinut valtaistuimelle, tahdot sitä tai et.

Kun, ajattelin hiljaa. Nyt se oli heidän mielessään jo *kun*, ei enää jos. Mikä he oikein luulivat minun olevan? Ihmeidentekijä?

– Meidän ei joka tapauksessa ole hyvä kuulla enää enempää tämän kokoontumisen asioista. Mitä vähemmän tiedämme suunnitelmistanne, sen vähemmän voimme kertoa, jos jäämme kiinni. Poistumme nyt, jos sallit kuningatar? Thennas jatkoi.

Huokaisin. Ihan kuin seinille puhuisi. Nyökkäsin, antaen siten poistumisluvan ja velhot lähtivät.

– Haluaisiko joku seuraavaksi kertoa, miten koulutukset ovat lähteneet liikkeelle? Minkätasoisia taistelijoita meillä on? kysyin kääntyen kouluttajien puoleen.

Bennet astui esiin. Hän oli ollut yksi oman ryhmäni kouluttajista eliittisotilaskoulutuksen aikana ja hänen ystävällisyytensä ensimmäisen tasokilpailun päättymisen

jälkeen oli jäänyt mieleeni. Nyt hän oli täällä. Taistelemassa minun, Alessian ja Eladion rinnalla.

Mukaamme lähteneet eliittisotilaat pitivät valansa loppuun saakka, vaikka he olivat periaatteessa jo vapaita valastaan isäni kuoltua, ajattelin, yhtäkkiä jotenkin ylpeänä heistä. Tosin, jos he eivät seuraisi meitä, he seuraisivat Azrielia, sillä eliittisotilaat olivat nyt osa hänen armeijaansa. Ne, jotka eivät olleet täällä.

– Ainakin minun ryhmässäni ollaan melko kokemattomia, Bennet sanoi – onhan suurin osa heistä sitä ikäluokkaa, että he ovat käyneet pakollisen armeijan, mutta suurin osa on karsiutunut sieltä jo ensimmäisessä vaiheessa, joten varsinaista taistelukokemusta ei ole juuri kertynyt.

– Sama juttu minun ryhmässäni, sanoi Adriana, nainen, joka oli ehtinyt toimia eliittisotilaiden kouluttajana neljä vuotta, mutta jota en ollut tavannut ennen tätä.

– Valitettavasti nämä ovat vain tavallista kansaa, Luminosa sanoi, ennen kuin muut kouluttajat ehtivät ottaa asiaan kantaa. – suuri osa alinta omistavaa luokkaa, osa heidän palvelijoitaan. Tavallisia tilanomistajia, maanviljelijöitä, ompelijoita ja ammatinharjoittajia. Ei täällä juuri sotilaita ole harvojen velhojemme ja eliittisotilaidemme lisäksi. Mutta he ovat omistautuneita asiallemme. He ovat toimineet mukana kapinallisringissä vuosia ja ovat valmiita taistelemaan asiamme puolesta.

Huokaisin ja hieroin ohimoitani hetken. Orastava päänsärky ilmoitti tulostaan.

– Entä millaisista luvuista täsmälleen puhumme Azrielin joukkojen kohdalla? kysyin.

– Berwiatin armeijan vahvuus on noin kolmesataatuhatta sotilasta, jos otetaan lukuun myös alokkaat ja sellaiset, jotka ovat lopettaneet ensimmäiseen vaiheeseen, Varden

sanoi. – sitten on tietysti velhoneuvoston velhot, joita Azriel varmasti laittaa peräämme ja ne eliittisotilaat, jotka hyväksyivät sen, että kuuluvat nyt hänen armeijaansa.

– Kolmesataatuhatta…, sanoin hiljaa.

Vastaan kolme*sataa* kokematonta taistelijaa, plus sata eliittisotilasta ja kymmenen velhoa. Ja nämä ihmiset oikeasti uskoivat, että minä jollakin tavalla taikoisin tästä voiton. Melkoinen velho saisin ollakin, jos sen tekisin, mutta sitä minun ei tarvinnut erikseen sanoa. Ääneen lausuttuna luvut puhuivat puolestaan. Ilmeet olivat vakavia.

– Ei hän koko käytettävissä olevaa reserviä meidän peräämme laita, Varden sanoi. – hänen pitää varmistaa linnan ja muiden resurssiensa turvallisuus, vaikka tuskin hän tosissaan odottaa sinun hyökkäävän suoraan itseään vastaan. Eiköhän hän ole varsin tietoinen, että et mitenkään ole saanut kokoon sellaisia joukkoja, joilla suora hyökkäys olisi mahdollinen. Hän tosin saattaa odottaa sinun liittoutuvan naapurimaiden kuninkaiden kanssa häntä vastaan ja sen estääkseen hän varmasti aikoo tukkia ainakin satamat, jotta missään tapauksessa et pääse matkustamaan hänen sitä tietämättä.

– Lisäksi on se tosi-asia, että armeijan marssittaminen maksaa, Luminosa lisäsi. – ruoka ja varusteet maksavat myös hänelle ja käsittääkseni valtakunnan kirstut ovat melko tyhjillään. Azriel ei ole saanut käännettyä valtakunnan taloustilannetta juurikaan, mikä sivumennen sanoen ihmetyttää minua, mutta se ei ole tämän kokoontumisen aihe. Miten hän asian hoitaakin, hän tuskin marssittaa armeijaansa juuri sen suuremmissa osastoissa kuin me teemme, jos mahdollista taistelukohtaamista ajattelee. Hän laskee varmasti tarkasti hyötysuhteet. Juuri siksi mekään emme ottaneet mukaamme enempää väkeä, vaikka sinun

on hyvä tietää, Caressa, että kapinallisrinki ulottuu kauas tämän porukan ulkopuolelle. Emme ole aivan näin alakynnessä miltä nyt näyttää. Vakuuttava esiintymisesi pelissä sai useat ihmiset uskomaan mahdollisuuksiimme ja tukemaan meitä. Meidän on mahdotonta kuitenkaan pitää mukanamme yhtään suurempaa porukkaa. Emme pystyisi ruokkimaan tai aseistamaan heitä tällä hetkellä.

– Kaikille mukana oleville on kuitenkin jo omat aseet? kysyin, sillä jossakin vaiheessa lähtiessä niin ei vielä ollut.

– Harjoittelemme tällä hetkellä vielä harjoitusmiekoilla, Bennet sanoi.

– Aseet olivat kyllä valmiina jo aikoja sitten, Luminosa sanoi. – aseseppämme Murio on valmistanut niitä vuosien aikana muun työnsä ohessa ja hänen työnsä tulokset ovat mukanamme.

– Jakakaa kaikille omansa jo nyt, sanoin. – parempi että heillä on aseet, joilla voi jotakin tehdä, vaikka he eivät vielä osaisikaan juuri niitä käyttää.

– Minä voin ottaa sen hoitaakseni tämän kokoontumisen jälkeen, Luminosa sanoi.

– Kiitos. Sitten seuraavaan asiaan. Keskustelimme velho Vardenin kanssa, että tarvitsemme jonkinlaisen järjestäytyneen komentoketjun sen lisäksi, että minä johdan teitä. Totta kai jokainen kouluttaja on vastuussa omasta ryhmästään, mutta sen lisäksi tarvitsen muutaman päävastuun kantajan itseni lisäksi. Joten jos jostakin syystä minä en ole paikalla tai komentoa tarvitsee jakaa, valitsen itselleni tässä kokoontumisessa luottohenkilöt, kakkosen ja kolmosen, jotka jakavat vastuun kanssani.

Katseeni hakeutui Alessiaan ja Eladioon. He olisivat luonnollinen valinta, koska he olivat sisaruksiani ja heillä oli yhtäläinen oikeus johtaa. Mutta…

– Älä minua katso, Alessia sanoi melkein kauhistuneena.
– en osaa johtaa itseänikään, saati sitten ketään muuta.
Käänsin katseeni Eladioon, mutta hänkin pudisti päätään.
– Minä olen parantaja, en mikään sotakomentaja.
– Luuletteko te, että minä olen, sanoin hymähtäen. – en tiedä armeijan johtamisesta yhtään mitään.
– No, tämä porukkamme on tällä hetkellä niin kaukana järjestäytyneestä armeijasta kun mikään voi olla, Luminosa hymähti. – joten jotta voit edes kutsua tätä ryhmää armeijaksi, siihen on vielä helkkarin pitkä matka. Ehdotan velho Vardenia kakkoseksi. Hän on tarpeeksi jämäkkä, osaa ajatella asioita monesta näkökulmasta ja tehdä päätöksiä tiukoissa paikoissa.

Nyökkäsin. Varden oli osoittanut jämäkkyytensä minulle viime päivien aikana ja minä luotin häneen.
– Luminosa, oletko sinä kolmonen? kysyin.
– Kiitos luottamuksesta, hän vastasi. – mutta olen aika paljon kiinni työssä Eladion kanssa ja minun pitäisi keskittyä juuri nyt lääkeyrttivarastoni kartuttamiseen, sillä kun syksy etenee pidemmälle, tulemme tarvitsemaan vielä nykyistä enemmän lääkitsemistä.

Nyökkäsin, hyväksyen perustelun. Annoin katseeni kiertää velhojen joukossa. Koska kuitenkin tunsin heitä vielä niin vähän, en osannut sanoa kenelle uskaltaisin antaa vastuun, joten käänsin katseeni kouluttajiin. Katseeni pysähtyi joukon keskivaiheella seisovaan Jakeen. Hän oli pukeutunut eliittisotilaan vihreänharmaisiin housuihin ja takkiin, jonka rinnukseen oli kirjailtu Berwiatin suvun tunnus, ruskea Uz, maan voimakkain taikaeläin. Jaken asevyöllä riippui miekka. Hänellä oli aavistuksen kasvanut parransänki ja väsyneet silmät, mutta silti hän seisoi ryhdikkäästi ja näytti enemmän sotilaalta, kuin olisin koskaan uskonut

Berwiatin perilliset ovat paenneet velho Azrielilta ja Caressa on ottanut vastaan roolin kapinallisjoukon johtajana. Hän saa kuitenkin pian huomata, että häneltä odotetaan enemmän, kuin mihin hän on valmistautunut.

Perilliset valmistautuvat kukin omalla tavallaan viimeiseen taisteluun valtakunnan hallinnasta, samalla kun he pakenevat velhon jäljittäjiä. Pelilaudalle on kuitenkin astellut uusi pelaaja, jolla on omat suunnitelmansa valtakunnan tulevaisuuden varalle. Kun kukaan ei aio hävitä, kuka lopulta voittaa?

"En ole kuningattarenne. Lupasin raivata velho Azrielin pois tieltä, lupasin johtaa teitä sinne saakka, mutta hallitsijanne sen jälkeen saatte valita sisaruksistani. Johdan teitä ja tätä taistelua, kuten lupasin, kunnes kruunu on palautettu sinne minne se kuuluu, Berwiatin suvulle. Sen minä lupasin. Se oli ainoa, mitä lupasin" Kuningatar on eliittisotilaat trilogian kolmas ja viimeinen osa.

9 789528 020547

BoD™ BOOKS on DEMAND

www.bod.fi